

תת"ע 945/06/14 - מדינת ישראל נגד מחמד סעיד טהבוב

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 945-06-14 מדינת ישראל נ' טהבוב
תיק חיצוני: 40200725972

בפני	כב' השופט נאיל מהנא
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	מחמד סעיד טהבוב

החלטה

ביום 05.06.14 ניתן גזר דין המאשר את ההסדר שאליו הגיע הנאשם, באמצעות בא כוחו עו"ד ג'ראייסי, עם ב"כ המאשימה.

לאחר מתן גזר הדין ובעוד בית המשפט לא קם מכיסאו, ביקש עו"ד ג'ראייסי לבטל את פסק הדין, וזאת נוכח העובדה שהוא מופיע בשם ב"כ הנאשם עו"ד ג'סאר וכי זה אמר לו שהנאשם חזר בו מהסכמתו להסדר וכי קיימת מחלוקת קשה בינו לבין הנאשם על דרך סיום התיק.

המאשימה השאירה את ההחלטה בבקשה לשיקול דעת בית המשפט, ועל כן הורתי, לפני משורת הדין, על ביטול גזר הדין והכרעת הדין וקבעתי את התיק למתן תשובה לאישום בפניי ליום 16.09.14.

מספר ימים לאחר מכן, הגיש הסניגור בקשה לשפיטה בהעדר, בהתאם להסדר הטיעון שאליו הגיעו הצדדים לפני ביטול פסק הדין. קבעתי בהחלטתי מיום 17.06.14 כי הבקשה תידון במועד הדיון.

הנאשם הגיש בקשה נוספת, הפעם לביטול ההחלטה המורה על ביטול פסק הדין, בטענה כי הוא מסכים להסדר ומבקש כי בית המשפט יאשרו.

קבעתי בהחלטתי מיום 18.06.14 כי ככל שההסדר עוד רלוונטי הוא יוגש עם תגובת המאשימה, אולם הסכמת המאשימה להסדר לא נתקבלה.

בבוקר יום הדיון, שכאמור נקבע ליום 16.09.14, הוגשה בקשת הנאשם לדחיית מועד הדיון. הבקשה נדחתה תוך ציון העובדה שהגשת בקשה ביום הדיון אינה מקובלת במיוחד כאשר אין מדובר בדיון ראשון. באותה החלטה הורתי לנאשם להתייצב לדיון.

משלא היתה התייצבות מצד הנאשם או מי מטעמו הוא נשפט בהעדרו בהתאם לטיעוני ב"כ המאשימה.

למחרת היום, הגיש הסניגור בקשה לביטול פסק הדין בטענה כי, אי התייצבותו לדיון נבעה מפציעה שארעה לו ביום 01.09.14 ואשר "משפיעה על עבודתו באופן משמעותי, דבר שמנע ממנו להתייצב לדיון". לבקשה זו צירף הסניגור אישורים רפואיים מיום 01.09.14.

בהחלטתי מיום 21.09.14 דחיתי את הבקשה, תוך ציון העובדה שהנוהג לפיו סניגור אינו מתייצב לדיון בבית המשפט מתוך הנחה שבית המשפט יקבל את הבקשה לדחיית מועד הדיון, אינו מקובל. הנאשם אף לא טרח להתייצב לדיונים והוא מפגין בכך זלזול בבית המשפט. נוכח כך, לאחר שבחנתי את הבקשה וכן את העובדה שמדובר בבקשה שנייה לביטול פסק הדין, ונוכח העונשים שהוטלו על הנאשם בגזר הדין, הורתי כאמור על דחיית הבקשה.

ביום 23.10.14 הגיש הנאשם **בקשה בהולה וחוזרת לביטול פסק הדין**, היא הבקשה המונחת בפניי להכרעה בהחלטתי זו.

המאשימה התנגדה לבקשה. לטענתה, הבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין וכן מהטעם שאינה נתמכת בתצהיר. אומר כי נימוקי הבקשה הנוכחית אינם שונים מהבקשה הקודמת שנדונה כבר בהחלטתי מיום 21.09.14 והיא אף העתק זהה של אותה בקשה.

לאחר שבחנתי את הבקשה שוב ושוב, תוך עיון בהחלטות קודמות שניתנו בעניין, לא מצאתי לשנות מהחלטתי מיום 21.09.14 הדוחה את הבקשה לביטול פסק הדין.

הנאשם עשה דין לעצמו, עת שלא התייצב לדיונים, תוך שהוא מניח שבית המשפט יקבל את הבקשה לדחיית מועד הדיון. הנימוק לפיו הפציעה של בא כוח הנאשם השפיעה באופן משמעותי על עבודתו, אינו מקובל. הבקשה לדחיית מועד הדיון לא גובתה במסמכים רפואיים כפי שעשה הסניגור בבקשתו לביטול פסק הדין והיא הוגשה בבוקר יום הדיון זמן שהיה מקום להגישה עוד קודם לכן ולתת לבית המשפט זמן סביר לשקול אותה.

על כך נקבע בפסיקה כי העובדה שצד מגיש בקשה לדחיית דיון אין בה כשלעצמה כדי להצדיק אי התייצבות. כל עוד לא ניתנה החלטה מפורשת הדוחה את מועד הדיון, המועד שנקבע הוא המועד שיש להתייצב בו. (ע"פ (ירושלים) 5099/09 **קרן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] מיום 11.04.10)

אומר כי גם אם מלכתחילה צורפו המסמכים הרפואיים לבקשה לדחיית מועד הדיון, לא הייתי מקבל את הבקשה, משני טעמים: האחד, שהיא מוגשת בבוקר יום הדיון מקום שהיה לב"כ הנאשם זמן סביר להגישה קודם לכן; ושנית, מאחר והמסמכים הרפואיים מתייחסים לפציעה שהיתה לפני למעלה משבועיים מיום הדיון, כך שהם אינם משקפים את המצב נכון למועד הדיון.

עוד ובנוסף, הבקשה לביטול פסק הדין אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין ולא מצאתי כי ביטול פסק הדין דרוש על מנת למנוע עיוות דין לנאשם. העונש שהוטל על הנאשם, נוכח חומרת העבירה ויחסית לעברו, אינו עונש חמור במיוחד אלא להפך.

כללו של דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט' חשוון תשע"ה, 02 נובמבר 2014, בהעדר
הצדדים.